

Kosztolányi Dezső

Halottak

*Volt emberek.
Ha nincsenek is, vannak még. Csodák.
Nem téve semmit, nem akarva semmit,
hatnak tovább.
Futók között titokzatos megállók.
A mély sötét vizekbe néma, lassú
hálók.
Képek,
már megmeredtek és örökre
szépek.
Nem-élők,
mindent felejtő, mindent porba ejtő
henyélők,
kiknek kezéből a haraszt alatt
lassan kihullt a dús tapasztalat.
Nem tudja itt Newton az egyszeregyet,
fejére tompa éjszaka borul,
Kleopatra a csókokat feledte,
és Shakespeare elfelejtett angolul.
Nem ismeri meg itt anya a lányát,
sem a tudós ezer bogos talányát.
Ábrándok ők, kiket valóra bűvöl
az áhítat, az ima és a csók.
Idézetek egy régi-régi műből,
kilobbant sejtsomók.*

A Szimfónia Nyugdíjas Egyesület hírlevele

ÖSSZHANG

2014. november 2/11

3770 Sajószentpéter, Sport u. 14-16. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa homíliája

*„A keresztény olyan férfi vagy olyan nő, aki tud várni Jézusra,
ezért a remény embere”*

Azok a személyek, akik tudnak várni, a várakozás közben szilárd reményt táplálnak. Ezek a keresztények, egy nép, amelyet Jézus egyesített minden „ellenségeskedésen” túl. A pápa Lukács evangéliumához (Lk 12,35-38) és Pál Efezusiakhoz írt leveléhez (Ef 2,12-22) fűzte gondolatait. Az evangéliumi szakaszban Krisztus így buzdítja a tanítványokat: „hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukat várják, mikor visszatér a menyegzőről, hogy mihelyt jön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki”. Jézus „boldognak” nevezi azokat a szolgákat, akik urukat ébren várják, égő lámpással. A következő jelenetben Jézus „asztalhoz ülteti” szolgáit és kiszolgálja őket. Az első szolgálat, amit a Mester tesz a keresztényeknek, az az, hogy önazonosságot ad nekik. „Krisztus nélkül nincs identitásunk” – magyarázta Ferenc pápa, majd idézte Szent Pál szavait: „Akkoriban Krisztus nélkül éltetek, idegenek voltatok Izrael közösségétől”. Jézus eljött hozzánk, hogy állampolgárságot adjon nekünk, egy néphez való tartozást, névvel, vezetéknevel. Ezáltal békesség nélküli ellenségekből Krisztus eggyé tett bennünket vérevel, lebontva a közöttünk lévő válaszfalakat – mondta Ferenc pápa.

Mindnyájan tudjuk, hogy amikor nincs béke közöttünk, akkor egy fal választ el bennünket egymástól. Jézus felkínálja szolgálatát, hogy lebontsa ezt a falat, hogy találkozassunk. Ha megosztottak vagyunk, akkor nem barátok, hanem egymás ellenségei vagyunk. Jézus még ennél is többet tett: mindnyájunkat kiengesztelt Istenben. Kiengesztelt minket Istennel: ellenségből baráttá, idegenből Isten gyermekévé váltunk.

Az utca emberéből, a jövevényekből „szentek polgártársai és Isten házanépe” lettünk – idézte ismét Pál apostolt a pápa. Jézus mindezt megtette eljövételével. De milyen feltétellel? Azzal, hogy várjuk őt, mint a szolgák várják urukat.

Várjuk Jézust. Aki nem várja Jézust, becsukja az ajtót Jézus előtt, az nem hagyja, hogy Jézus véghez vigye művét, hogy békét, közösséget teremtsen, állampolgárságot, sőt nevet adjon. Jézus nevet ad nekünk. Isten gyermekeivé tesz bennünket. Ez a Jézusra való várakozás jelenti a keresztény reménységet. A keresztény a remény embere. Tudja, hogy az Úr eljön. Valóban eljön. Nem tudjuk az órát, de eljön hozzánk. De nem azért, hogy egymástól elszigetelve, ellenséggé találjon ránk. Nem, hanem úgy, ahogy Ő szolgált minket: közeli barátként, békességben élve.

Ferenc pápa feltette a kérdést: egy keresztény hogyan várja Jézust? És egyáltalán várom, vagy nem várom őt? – kérdezhetnénk magunktól. Hiszek-e ebben a reményben, hogy Jézus eljön? Nyitott-e a szívem, hogy meghalljam azt, amikor kopogtat az ajtón, amikor kinyitja az ajtót? A keresztény olyan férfi vagy olyan nő, aki tud Jézusra várni és ezért a remény embere.

A pogány ezzel szemben – és mi, keresztények, hányszor viselkedünk pogányokként – elfelejtkezik Jézusról, csak önmagára gondol, a saját dolgaira, nem várja Jézust. Az önző pogány úgy tesz, mintha isten lenne: „Egyedül is jól megvagyok”. És ez az ember rosszul végzi, név, barátság, hovatartozás nélkül – fejezte be kedd reggeli homíliáját Ferenc pápa.

a Vatikáni Rádió honlapjáról

*Halottak napján szinte mindenki kimegy a temetőbe,
vagy felkeres egy templomot, mert
a szeretet személy halála iránt érzet bántat a legmélyebb.*

Elhunyt szeretteinkről való megemlékezés

Nekünk keresztényeknek van lehetőségünk, hogy kapcsolatba lépünk az elhunytakkal és segítsük őket: irgalmassággal és imádsággal. Ezek kapcsolnak össze velük, tartják fenn a szeretet kapcsolatot, még akkor is ha nem látjuk őket. Krisztus iránti szeretet minden bánatot meg-

változtat, még a szeretet személy halála iránt érzet bánatot is, pedig az legmélyebb. Ha szeretjük Krisztust és arra gondolunk, hogy szeretet hozzátartozónk Krisztus mellett van a ki nem fogyó boldogságban, ahol nincs fájdalom, aggodás és sóhaj, akkor megbékülünk. Ez az a vigasztalás, amit csak isten adhat, aki letöröli szemünkről a könnyeket.

Egyházunkban a halottakról szokásban van megemlékezni: temetése után **harmadnapon**, mert az Úr Jézus harmadnap támadt fel. **Kilencednapon**, azon óhajunk kifejezésére, hogy Isten kegyelme az elhunytat a szentek kilenc karába emelje; **negyvenedik** napon, mert az Úr Jézus a negyvenedik napon ment fel a mennyekbe, hová reméljük az tőlünk elköltözött szerettünk is elfog jutni; minden évben a **halálozás évfordulóján**, miáltal azt fejezzük ki, hogy az elhunyt lelke velünk él, csak a teste költözött el tőlünk.

Mikor elhunytjainkról megemlékezni akarunk, érettük szent Liturgiát, pannachidát (hramotát) vagy parasztázt végzünk. A parasztáz közbenjárást vagy pártfogást jelent, vagyis olyan istentiszteletet, amely által mi élők járulunk közben Istennél elhunytjaink üdvösségéért.

Összes elhunytjainkról a görög katolikus egyházunk évente ötször emlékezik meg (húshagyó szombaton, nagyböjt I. III. IV. szombatján és pünkösd előtti szombaton.) és **halottak napján** (november 1. templomban, vagy a keresztnél a temetőben).